

KULDAJA VARVID

**Eesti klassikaline maalikunst
Enn Kunila kollektsioonist**

**Näitus avatud 7. septembrini Mikkeli muuseumis
Abimaterjalid kunstiajaloo tunnis kasutamiseks**

4/5

Näitus “Kuldaja värvid. Eesti klassikaline maalikunst Enn Kunila kollektsioonist” on avatud Tallinnas Mikkeli muuseumis kuni 7. septembrini. Mikkeli muuseum asub aadressil Weizenbergi 28.

Muuseum on avatud K 10-20, N-R 10-17 ja L-P 10-18.

NB! Õpetajatel on võimalus kokku leppida eriekskursioone näituse kuraatoriga või muuseumi giidiga. Ekskursioonid on tasuta.

Aja kokkuleppimiseks palume kirjutada aleksandra.murre@ekm.ee

Hea õpetaja!

Seekordne “Õpetajate Lehe” vahel ilmuv ning kunstiloo õpetajatele abimaterjaliks mõeldud vaheleht tutvustab erinevaid haridusliku sisuga programme, mille me töötasime välja just käesoleva näituse jaoks. Olen mujal maailmas kunstinäitustel käies sageli näinud kummalist vaatepilti: inimesed kõnnivad maali eest maali ette, vaatavad teost ning süvenevad seejärel millegi lugemisse. See “miski” on tahvelarvuti, kus on toodud põhjalik taustainfo antud töö kohta ning juhiseid mõnede motiivide, detailide, värvilahenduste paremaks märkamiseks. Inimesed loevad info läbi ja vaatavad siis maali uuesti - ja juba muutunud pilguga. Pean säärast lähenemist igati põhjendatuks. Leian, et nii nagu teeb muutuseid läbi kunst, peab ka kunsti tutvustamine pidevalt otsima uusi võimalusi. Kunst ei ole ainult nauding. See on ka viis, kuidas kasvatada ja harida inimest esteetiliselt, aga ka eetiliselt. Seetõttu peangi kunstiga kaasnevat hariduslikku aspekti niivõrd oluliseks - kõige olulisemaks. Samas leian, et kunstimuuseum ei ole disniländ, kus peaks inimestele pakkuma iga maali kõrvale tsirkust ja tasuta muffinit. Jah, on oluline leida haaravaid viise kunstist kõnelemisel, kuid need ei tohi muutuda kunsti labastavaks. Seetõttu vaatan põnevusega tahvelarvutite kasutamist Mikkeli muuseumi näitusel. Esimest korda kasutatakse Eestis kunstinäitusel antud tehnoloogilist lahendust, mis on samas minu hinnangul täidetud mitte meelelahutusega, vaid näituse vaatamist rikastava infoga. Tõsi, noorem põlvkond võib leida tahvelarvutitest ka “mängu”, kuid see mäng on mitte leia-vastane-ja-tapa-ta-kiiresti

võtmes, vaid miski, mis suunab paremini tähelepanu kunsti erinevatele aspektidele. Mind rõõmustab, et iga kord, kui olen näitusel käinud, näen inimesi tahvelarvutitega kunstiga tutvumas. Sest ma usun, et kunstiteosed jõuavad tõesti sel moel paremini huvitatud vaatajani. Samuti andsime kõige noorematele välja värviraamatu. Noor graafikatudeng Jaan Rõõmus joonistas näitusel eksponeeritud maalide põhjal mustvalged värvipildid. Ka siin oli meie jaoks oluline kunsti hindamine: odava ja kiretu arvutis tehtud joonistuse asemel kummardus Jaan valguslaua kohale ja tegi oma tööd väga hoolikalt nädalate kaupa. Erinevalt maalikunstnikest ei olnud tal kasutada värve, vaid ainult joon, ja seda hoolikamalt valis ta joone paksust, liikumissuunda ja nii edasi. Olen tema lähenemise ja tulemuse üle väga rõõmus. Süvenemine toob alati edu. Muide, olen kuulnud mitmelt täiskasvanult, et nad ei raatsigi Jaani pilte värvida - need on juba iseenesest kunstiteosed. Loodan, et lapsed astuvad aukartusest ja reeglitest üle, ning värvivad need pildid ära nii, nagu nad ise tahavad. Sest seda nad teevad ju iga päev (uskuge, ma tean seda väga hästi) - miks siis mitte kunstiga? Ei ole olemas “õiget” ja “valet” kunsti ega “õiget” ning “valet” kunstist arusaamist. Kunsti juurde saab jõuda iga päev uuel moel. Loodan, et meie haridusprogrammid osutavad mõnele võimalikule teeotsale.

Häid kunstiellamusi soovides
Enn Kunila

Villem Ormisson (1892-1941)
Mehe portree. Karl Ormisson
1924-1926
Õli, lõuend
83 x 92 cm

Karl Ormisson oli Villem Ormissoni noorem vend, *enfant terrible*, keda Villem maalis mitu korda. Säilinud on vaid see töö, mida hinnatakse samas Ormissoni parimaks portreeks. Karl Ormisson oli olnud väga andekas, kuid püsimatu iseloomu tõttu vahetas ta erialasid ning ülikoole, õppides eri riikides. Tema elamis- ja õpikulud viisid vanemate hotelli Viljandis pankrotti. Hiljem abiellus Karl Ormisson ning kolis Saksamaale. Vendade läbisaamine olevat olnud jahe. Sellest hoolimata on kunstnik teda otsustanud maalida.

Huvitava detailina on Ormisson paljudel maalidel kasutanud valgeid kipskujusid. Need kujutavad erinevates poosides alasti inimesi ning on vahel esiplaanil, vahel foonil.

Endel Kõks (1912-1983)
Ateljees
1939
Õli, lõuend
90 x 100 cm

On salapärase, millist ateljeed on kunstnik kujutanud. Nii tema kui kunstikooli “Pallas” ateljeed nägid välja teistmoodi. Indrek Hirv on samas meenutanud: “Peod lõppesid tihti Endel Kõksi ateljees. Pärast Aunapuu [Hermann Aunapuu – kunstnik] sõttaminekut (nad olid seni töötuba koos pidanud) üüris Kõks ateljee Kalevi ja Lille tänava nurgale madalasse puumajja, mis on alles praegugi. Sinna oli Pallasest mõnikümme samm, seal oli ka päris korralik pianino ja ruumi tantsimiseks.”

Antud näitusel eksponeeritud Endel Kõksi kolm tööd kuuluvad tema viimasesse säravasse perioodi enne Eestist lahkumist 1944. aastal. Sel ajal oli tema loomingus suur tähelepanu erksal koloriidil. Keskmes olid valguse-varju ja hele-tumeduste kooskõla. Viimaste hulka kuulub ka maal “Ateljees”, kus Kõks on andnud ruumi iseloomu edasi väga väheste vahenditega – tagasihoidlik koloriit ja visandlikud figuurid. Rõhutatud on üksikuid detaile, mis annavad edasi ajastu hõngu.

Paul Cézanne'i kataloog. Prantsuse autorid mõjutasid Eesti kunstnikke enne Teist maailmasõda väga tugevalt.

Konrad Mägi (1878-1925)
Maastik roosade põldudega
1915-1916
Õli/lõuend
52 x 68 cm

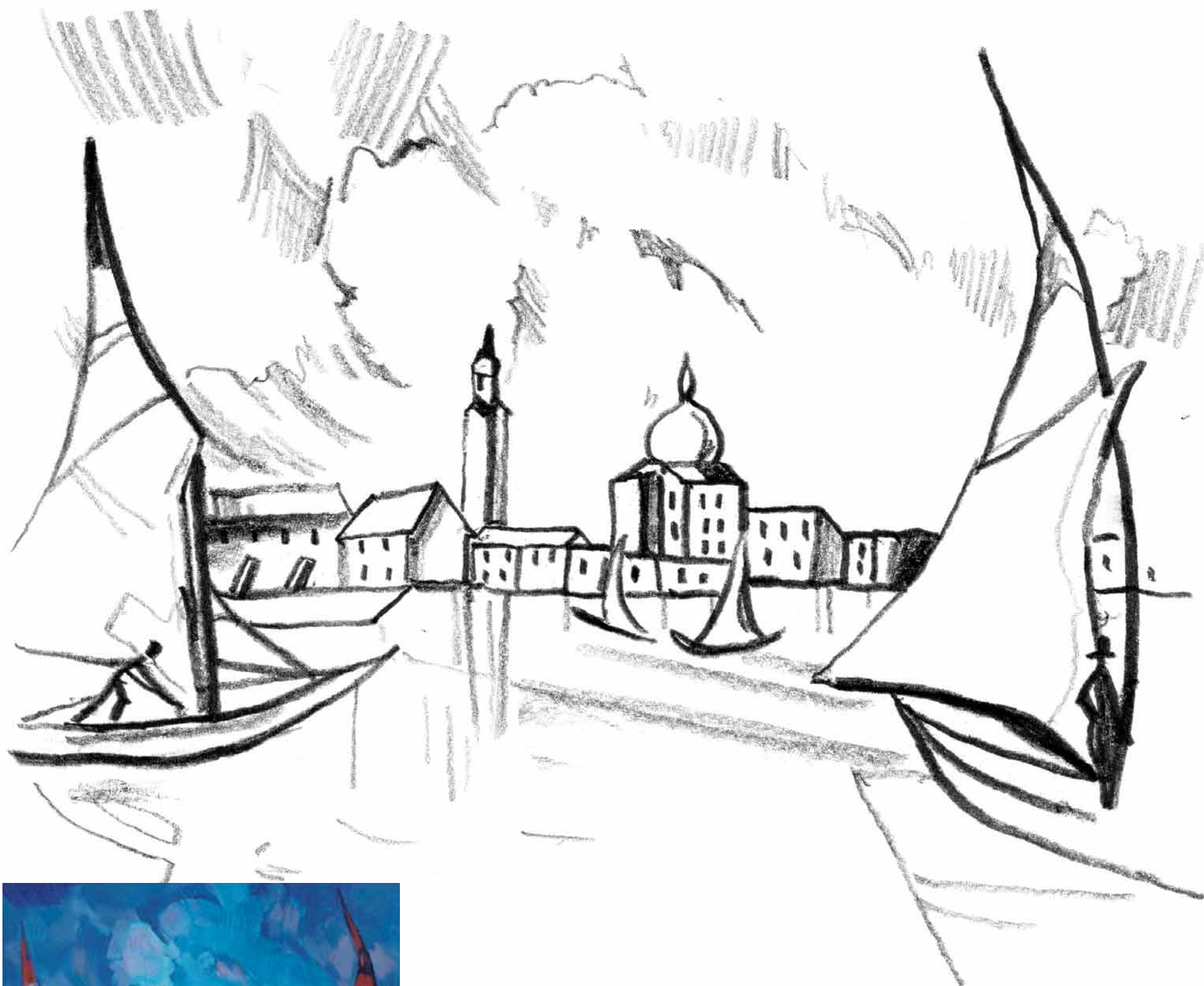
Viljandisse asus Konrad Mägi elama juba 1913. aasta sügisel, kuid pikemalt viibis ta seal 1915. aasta suvel. Ta elas jõuka metseeniproua juures, pidamata muretsema ainelise toimetuleku pärast – seda ei juhtunud tema elus just sageli. 1915. aasta suvel teeb ta Viljandi ümbruses mitmeid maalimisretki ning ühel neist valmib ka käesolev maal. Antud motiivi kallal töötas ta veel paari maali juures. Viljandi ümbrus on samuti olnud üks populaarsemaid maalimispaiku Eesti kunstiajaloos. Siin on töötanud veel Juhan Muks, Ants Murakin, Lepo Mikko, Eduard Wiiralt, Arnold Akberg, Villem Ormisson jt.

Võrreldes Saaremaa perioodi töödega on perspektiiv tunduvalt madalamal ning kasutada saab ka taeva ja pilve efekte. On märgitud, et kuna Viljandi ja Viljandi lähedased maastikuvormid olid teistsugused kui Saaremaal, siis muutis nende järgi oma ulatust ka Mägi pintsliilöö. Evi Pihlak kirjutab: “Saaremaa-aegne täppetehnika taandub, osalt muutudes laiemaks, hõredamaks, pehmemaks, osalt maad andes pikkadele rütmilistele pintsliitõmmetele ja suurematele värvipindadele.”

Paljudel Mägi teostel on kujutatud salapäraseid ilma akende ja usteta majasid. Sageli asuvad need taamal ning mõjuvad pigem värvilaiguna kui eraldi objektina.

Konrad Mägi
Veneetsia
1922-1923

Konrad istus Veneetsias muuli peal ja oli rõõmus. Aga veel nädal aega tagasi oli Konrad olnud kurb. Miks? Sest tema viimane hea maal oli olnud preili Alvine portree. Kui ta selle töö näitusele pani, minestasis kõik vaatajad maali ees kohe ära. Näitusele oli võetud tööle isegi eraldi mees, kelle ülesandeks oli minestanud inimesed tagasi õue värske õhu kätte viia. See mees oli endine pargivaht, tal oli suur käru, millega ta sügisel pargis lehti ja koera kakat vedas, nii et ta oli harjunud oma käruiga igasuguseid asju vedama. Mis on ühe korraliku bernhardiini hunniku kõrval üks näitusekülastaja? Kerge nagu udusulg. Kuid pärast preili Alvine portreed polnud Konrad enam head maali suutnud maalida. Preili Alvine silmad olid nii ilusad olnud, et niipea kui Konrad midagi maalís, võrdles ta seda preili Alvine silmadega ning pidi tunnistama, et tema maal jäi silmadele alla. Siis ei jäänudki Konradile midagi muud üle, kui teha nii, nagu alati sellistel puhkudel tehakse: ta ise enam ei maalinud, vaid hakkas hoopis teisi õpetama, kuidas tuleb maalida. Kuid ikkagi oli Konrad kurb. Ta tahtis jälle midagi maalida!

Konradi hing jäi juba väga haigeks. Ta oli kõike juba maalinud! Eestis ei olnud ühtegi paika, kus Konrad poleks mõnda tööd teinud. Nii otsustaski Konrad, et tuleb hüpata rongi peale ning sõita välismaale. Ta küsis enne oma sõbra Antsu käest, kuhu võiks sõita, ja kui Ants ütles, et pole salapärasemat kohta kui Itaalia, pöörutas Konrad kohe Itaaliasse Veneetsiasse. Ja kujuta pilti: ta jõudis sinna just sel hetkel, kui seal toimus maailma kõige suurem purjeregatt. Veneetsia on nimelt linn, kus tänavate asemel on hoopis kanalid, kanalid on aga täis vett. Siin oli imehea korraldada purjekate võidusõit. Kohe kui anti stardipauk, asus Konrad purjekaid maalima. Kui ilus see oli! Sinine meri, värvilised kohtunike putkad kalda peal, ja uhked purjekad võistlemas. Ühe purje peale oli kirjutatud isegi "EST". See tähendas "Estonia" ehk "Eesti" ja selle purjeka peal võistlesid kaksikud Tõnu ja Toomas. Konrad lehvitas neile ja kaksikud lehvitasid talle vastu. Elu oli jälle ilus.

Johannes Võerahansu
Külaeided vestlemas
1941

Aga Saaremaal juhtus kord nii, et ühel kesksuvisel päeval jätsid viis külaeite kõik oma tööd-tegemised sinnapaika ning jooksid küla servale nõupidamisplatsile.

“Kas teil on aimu, kes seda võis teha?” küsis üks eit.

“Mul pole miskit aimu,” vastas teine.

“Äkki söid lambad ära?” arvas kolmas.

“Lambad magasid õösel rahulikult,” ütles neljas. Tema ei olnud Saaremaalt pärit, vaid hoopis Pärnu-Jaagupi kandist ning rääkis seetõttu veidi imelikult: “õ” asemel ütles alati “ö”.

“Psst!” ütles korraka neljas ja pigistas tugevamalt ämbri käepidet. “Mina olen kuulnud, et ühed poisid meisterdasid Põhja-Eestis valmis allveelaeva ja söidavad sellega nüüd vee all mööda ilma ringi. Mineva nädala teisipäeval oli naabri-Alvine seda laeva oma kaevus näinud.”

Kõik eided ahhetasid.

“Tõsijutt!” kinnitas ämbrika külaeit. “Alvine läks lammastele joomiseks ja endale õllevahutajaks kaevust vett tõmbama, tegi kaevuluugi lahti ja seal oligi too allveelaev. Vaatas veel pikksilmaga Alvinele otse silma. Ja Alvine, te ju teate, minestab kergesti. Noh, minestas jälle.”

“Aga miks oleksid poisid neid tahtnud võtta?” küsis nüüd viies külaeit.

Kõik eided olid nõutud. Keegi ei osanud enam midagi pakkuda. Siis ütles korraka teine eit:

“Võib-olla võttis Marie.”

“Marie?” imestasid teised. “Miks Marie?”

“Sest Mariel läks Ants välismaale kõndima ja Antsul oleks kindlasti neid vaja.” Eided hakkasid erutatult läbisegi rääkima. Võib-olla tõesti Marie võttis? Võib-olla tõesti oli Antsul neid vaja? Vaikselt nihutasid ka kivid ennast eitedele lähemale, moodustasid eitede ümber väikese kaarekese ja kuulasid pealt. Need olid nimelt kuulsad Saaremaa veerevad kivid. Nende peale ei kasvanud kunagi sammal, sest nad kogu aeg liikusid. Ja öösiti said nad küla serval kokku ja tegid rokibändi. See bänd oli juba vähemalt tuhat aastat vana.

“Ei mina usu, et Marie need õösel võttis,” ütles korraka Pärnu-Jaagupist pärit eit. “Antsul on jalanummer palju suurem kui meil. Antsule ei mahugi need jalga.” Kõik eided jäid vait ja vaatasid oma paljaid jalgu. Jah. Ants ei saanud see olla. Kuid keegi oli ju ometi nende sokid varastanud? Aga kes? Nõutult vaatasid nad veerevatele kividele otsa. Ka veerevad kivid kehtasid õlgu ja liikusid tagasi oma kohtadele. Ega nemad pole sokipoliitseinikud. Nemad on rokkbänd. Eided vestlesid edasi. Aeglaselt kasvas rohi läbi nende paljaste varvaste. See tegi kõdi.

Konrad Mägi (1878-1925)

Veneetsia

1922-1923

Õli, papp

45 x 53 cm

“On niisugune tundmus nagu oleks üle hulga aastate koju jõudnud. Kuigi praegu siin väga ebamugav elada on, siiski tundmus suurepäraline ja tahtmine elada ja midagi veel ära teha – siin tunnen elul mõtet olema,” kirjutab Konrad Mägi, kui ta 1921. aasta lõpul Itaaliasse jõuab. Eestis elades oli ta pidevalt igatsenud võimaluse järele minna välismaale ja see oli nüüd lõpuks teostunud. Eraldi tuleb märkida, et Mägile meeldisid sooja kliimaga paigad (eriliselt unistas ta Hispaaniast). Veneetsia oli Mägi viimane peatuspaik Itaalias. Ta peatus siin 1922. aasta juunist augusti alguseni. Hoolimata lühikesest perioodist on tulemuseks “hulk maalingukavandeid, rohkem kui ühestki teisest peatuspaigast Itaalia-matkal.”

Veneetsia töödes kasutab Mägi tugevat kontuurjoont, värvipinnad on aga suured (näiteks Capri saare töödes on nad väikesed). Eraldi tasub märgata sügavsinise kasutamist. Kunstiajaloolaste sõnul oli Mägi jaoks see värv mitte ainult Veneetsias, vaid ka mujal oluline.

Konrad Mägi (1878-1925)

Itaalia maastik. Rooma

1922-1923

Õli/lõuend

85 x 91 cm

Rooma jõudis Mägi 1921. aasta jõulude ajal ja ta jääb sinna märtsi alguseni. “Minu natuuris on ikka... väga palju lõunamaalast. Kõik see terve Rooma on niisugune, et ta iga päevaga huvitavam paistab,” kirjutab Mägi vahetult pärast Rooma jõudmist. Linn vaimustas teda mh ka arhitektuurilise mitmekesisusega ning rahvarohkusega.

Maal “Itaalia maastik. Rooma” on formaadilt üks suuremaid selle perioodi teoseid. Lõuendilt on näha vormide muutmist nurgeliseks ning koloriidis ilmneb eriline intensiivsus. Selles on tajutav Konrad Mäe loomus ja elulugu – puunikerdajana alustanud kunstiõpilasest oli saanud maailmatasemel kunstnik. Töö puhul tasub tähele panna kompositsiooni ülesehitust. Mägi on keskmesse asetanud templilaadse ehitise, kuhu suunduvad daamid nii oma kaaslaste kui lastega. Seda ümbritsevad raamina purskkaev, kõrguvad hooned, puud ja põõsad ning skulptuur. Sel moel on ta justkui võtnud kokku linna olemuse, koondades ühte vaatesse iseloomulikud detailid.

Konrad Mägi (1878-1925)

Alvine Käppa portree

1919

Õli, lõuend

102 x 76 cm

Konrad Mägi on Eesti kunstiajalukku läinud ennekõike oma maastikumaalidega. Ometi moodustavad tema loomingust märkimisväärse osa portreed, mida ta lõi kogu oma kunstnikukarjääri jooksul. On oletatud, et Mägi kaldumine portreekunsti poole ei olnud tingitud niivõrd kunstniku sisemisest tungist, kuivõrd töö tasuvusest, kuna portreede tellijad olid reeglina küllaltki jõukad. Samas ei näe me Mägi portreedel mitte niivõrd konkreetset inimest, kuivõrd kunstniku iluideaali – tema portreed on suhteliselt sarnaseks maalitud. Suured silmad, kahvatu nahk, vaatajast ärapööratud pilk korduvad paljude portreede puhul. Modelliks on 23-aastane Alvine Käppa, kelle kohta on teada vähe, kuid üht-teist siiski.

Konrad Mägi pööras portreede puhul sageli suurt tähelepanu hoopis taustal rippuvatele riidetükkidele (vaipadele jne) ning nende mustritele. Nii ka käesoleval maalil.

Nikolai Triik (1884-1940)

Aino Suitsu portree

1914

Õli, lõuend

91 x 74 cm

Nikolai Triik oli kirjanik Gustav Suitsu lähedane sõber ja loominguline partner. Nad tegid sageli koostööd, samuti on teada, et Triik lõi mitu Gustav Suitsu portreed. Käesolev töö kujutab Suitsu abikaasat Aino Suitsu.

Gustav Suits abiellus soomlanna Aino Suitsuga 1911. aastal. Kolm aastat hiljem, 1914.

aasta alguses sündis neil esiklaps, kusjuures

sünnitusjärgselt oleks Aino Suits tekkinud

trombi tõttu peaaegu surnud. 1914. aasta

suveks, mil on valminud käesolev maal, oli

ta aga tunduvalt kosunud ning elas Suitsude

kodus Soomes Kilos. Kuigi abikaasa viibis

juulis välismaal, võttis ta ootamatult külla

saabunud Triigid vastu ning võõrustas neid

päris pikka aega. Triik maalis teadaolevalt tol

1914. aasta suvel kolm maali, neist kaks –

“Aino Suitsu portree” ja “Soome maastik” – on

ka käesoleval näitusel.

Portree on üle elanud suure tulekahju Suitsude

kodus 1941. aastal ning Eestist põgenemise:

Suitsud võtsid maali Rootsi kaasa.

Aino Suitsu päeviku sissekanne 21. jaanuarist 1948. Ta meenutab kunagist kodu Pudasjärvi kiriklas. Mh kirjutab ta: Seinu katsid raamaturiulid, põiki akna all oli laud ja ühe seina ääres oli sohva, mida kattis lihtne telliskivipunane toimne linane kangas. Kas maal oli selle sohva kohal? Ei mäleta. Hiljem vist minu portree, Triigi maalitud.

Väljavõtted Aino Suitsu kirjadest abikaasale:

Oleme jutelnud ka minu portree maalimisest. Ta on sellega väga täpne, et minu isiksusest õieti aru saada. Võrdles mind isegi Mona Lisaga, et oleksin nagu “oberörd”, võtan osa ümbruses juhtuvast, ilma et midagi mind tasakaalust välja viiks – tema arvamine. Seletasin, et meelsasti tahaksin ollagi see isiksus, nagu ta arvab, aga ei ole. Ta ütleb, et ta näeb mu nägu vahel nagu “hea targa lapse” oma. See on huvitav. Ta hakkab maalima. Näis, kuidas sulle meeldib.

/15.07.1914/

Armas Gustav! Triigid siin. Minu portree maalimine jätkub seansside kaupa. Ta võib näiteks öelda:

Siin peab veel tulema “pailapsest”, s.t. minust. Tal on respekt minu vastu, tahab minust aru saada, et õiget portreed maalida. Ta on väga sümpaatne inimene ja kuidagi väga tuttav.

/20.07.1914/

Armas Gustave!... Minule kõige rahulikumateks hetkedeks mu seansid Triigi portree maalimisel: on huvitav temaga jutelda. Minu ilmesse on ta saanud minu mõtted, saadetud armastusega sinule mõeldes (et seda tead), mõtlesin meie kahe tulevikule. Triik maalis ja maalis, kulmud kortsus ja pilt muutus enam ja enam selliseks nii nagu isegi tunnen ennast. Tundsin end nagu teise inimesena seansi ajal, nagu teises maailmas olevat. Päris imelik oli, kui pildi maalimine sel päeval lõppes.

/27.07.1914/

Eesti Kunstimuuseumi haridusprogrammid

Perele

Suur Maalilaupäev “Kuulsad maastikud” 31. mail kell 11–16

Maikuu viimasel laupäeval kutsub Kadrioru kunstimuuseum kõiki suuri ja väikesi looduse- ja kunstisõpru “Suurele maalilaupäevale”. Vabas õhus maalimine kell 11.00–15.00

Ekskursioonid näitusel “Kuldaja värvid. Eesti klassikaline maalikunst Enn Kunila kollektsioonist”
12.00 eesti keeles
15.00 vene keeles

Maalimine tasuta, ekskursioonidel osalemine muuseumipileti alusel.

Maalilaupäeva raames valminud tööd eksponeeritakse Mikkeli muuseumi virtuaalnäitusel Facebookis.

Kadriorg 296 – Lossiaiamängud “Musta daami päev” 22. juuli kell 12–15

Kadrioru lossi- ja pargiansambel tähistab 296. sünnipäeva! Tähtsa päeva puhul toimuvad meeleolukad üritused terves lossiaias. Mängudes osalevad: Kadrioru Kunstimuuseum, Mikkeli muuseum, Peeter I majamuuseum, Miia-Milla-Manda ja Vilde muuseum.

Kogu perele suunatud mängude teema on ajendatud Kadrioru kunstimuuseumi näitusest “Eveline von Maydell. Mustvalge maailm”.

Päeva täidavad mängimine, otsimine, meisterdamine, avastamine, tsirkuse vaatamine.

Pargis toimuv tasuta.
Iga muuseumi külastus 1 €, ühispilet 3 €

Lastele

Suvine linnalaager “Varjude mängud” 14.–17. juulil 10.00–15.00

Laager keskendub Kadrioru kunstimuuseumi näitusele “Eveline von Maydell. Mustvalge maailm”.
OODATUD ON I KOOLIASTME LAPSED (7–10 aastat).
Koostööd tehakse Tallinna Loomaaia ja Teatriga.

14.–15. juuli Kadrioru kunstimuuseumis
16. juuli Tallinna Loomaaias
17. juuli Teatriga

Registreerimine ja lisainformatsioon:
kadriorg@ekm.ee
Tel. 606 6400

Täiskasvanutele

Kohtumine kollektsionääriga 17. mai kell 12.00

Enn Kunila kõneleb kunstist ja kollektsioneerimisest
Osalemine muuseumipiletiga

Kollektsionääri ABC 24. mai kell 15

Kuidas koguda kunsti tänapäeva Eestis?
Teemat tutvustab ja praktilisi nõuandeid annab kollektsionäär Enn Kunila.
Osalemine muuseumipiletiga

Publikupäevad XXVI laulu- ja XIX tantsupeo “Aja puudutus. Puudutuse aeg” raames 2. juuli kell 18.00 ja 4. juulil kell 12.00

Programmis kuraatoriekskursioon Eero Epneriga ja kohtumine kollektsionäär Enn Kunilaga
Eripakkumine: laulupeolistele näituse külastus 2.–6. juulil kaks ühe hinnaga!

Kell 17.00
“Lossimuusika” sarja kontsert
(piletid müügil Piletilevis ja muuseumi kassas)

7. september Publikupäev. Näituse finissage

kell 14.00 Ekskursioonid kuraator Eero Epneri juhtimisel (eesti keeles) ja kunstiajaloolase Aleksandra Murre juhtimisel (vene keeles)
Kell 15.00 Kohtumine kollektsionääriga Enn Kunila: kunstist ja kollektsioneerimisest
Osalemine muuseumipiletiga

Uus Lossikooli õppeaasta algab septembris! Siis ootavad teid uued põnevad ja loomingulised programmid, lastehommikud, loengud ja kohtumised.
Programmide tutvustused ja registreerumine
www.kadriorumuuseum.ee
www.mikkelimuuseum.ee